

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

ΡΟΛΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΧΙΛΔΕΓΟΝΔΗ

Ο άνεμος του Καρολομάγνου, ο κόμης Ρολάνδος της Άγγλης, ήταν ξεκουμένος σ' όλη την Εδώπη για τους θρυλικούς άθλους του. Ο ήμιθρος αυτός της Δύσεως ήταν το δεξί χέρι του αυτοκράτορος θείου του, πρώτος και καλύτερος σ' όλες τις εκστρατείες, δίνοντας το παράδειγμα στις μάχες με τη μυθώδη ανδρεία του. Κι' όταν ακόμη το κράτος του Καρολομάγνου δεν βρισκόταν σε πόλεμο με άλλα κράτη, ο Ρολάνδος γύριζε τις διάφορες επαρχίες, τιμωρώντας τους ληστές, προστατεύοντας τους αδυνάτους και τους άθώους και λαμβάνοντας μέρος σ' όλους τους ιπποτικούς αγώνες που γινότουσαν στις μεγαλουπόλεις.

Κάποτε, έπειτα από μία σκληρή εκστρατεία, ο Καρολομάγνος άποτραβήχτηκε με την Αβλή του στο Παρίσι κ' εκράτησε κοντά του και τον Ρολάνδο που ήταν μέλος του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου του.

Η ήσυχη όμως ζωή της Αβλής δεν ήταν ευχάριστη για τον όρημτικό χαρακτήρα του Ρολάνδου. Γι' αυτό παρουσιάστηκε μία μέρα στον αυτοκράτορα και του ζήτησε την άδεια να περιοδεύσει στις επαρχίες εκείνες του κράτους του, στις όποιες δεν είχε πάει ακόμη.

Ο αυτοκράτορας προσπάθησε να τον μεταπειρήσει, μα ο Ρολάνδος τον παρακάλεσε με τόση έπιμονή, που στο τέλος εκείνος δέχτηκε και τουδωσε την άδεια.

Την άλλη μέρα, πριν να ξημερώσει, ο Ρολάνδος καθάλλικε το κοσμοξακουσμένο κι' αγαπητό του άλογο το «Μπιλλαντόρ» και έφυγε απ' το παλάτι, ακολουθούμενος μόνο από έναν πιστό του ιπκόχομο.

Πέρασε τις ώριμες πεδιάδες που ποτίζει ο Μάρυνης, από εκεί ανέβηκε στις πλαγιές των άγχιων Βοσγιών και τράβηξε προς την Φρανκονία. Στο δρόμο τιμώρησε πολλούς τυχοδιώκτας ιππότες και ληστές, κι' έπειτα πήγε να έπικερφή, στον πύργο του, τον παλιό του φίλο και συμπόλεμο της Κούβνιου του Φράγκσταίν.

Αφού έμεινε δυο μέρες στον πύργο του Φραγκσταίν, ο Ρολάνδος ξεκίνησε για τις γοητευτικές όχθες του Ρήνου, με την άποφαση να έπισκεφθή έναν-έναν όλους τους πύργους των φρουραρχών της χώρας εκείνης.

Είχε φτάσει η άνοιξη, η όχθες του Ρήνου είχαν πρασινίσει κι' ένα βράδυ ο Ρολάνδος, αντίκρισε από μακριά τον επιβλητικό πύργο του Ντράχεμπουργκ, χτισμένον από μία απ' τις κορυφές των Έφτ Βουνών. Έπειτα απ' τη ζέση της ημέρας άρχισε ν' αλώνεται στην κοιλάδα η γλυκειά δροσιά του σουρωπάματος και τα κοπάδια γύριζαν άγρυ στις στάνες τους. Ο Ρολάνδος σταμάτησε δυο βοσκούς και τους ρώτησε σε ποιόν άντηκε ο ώραιος εκείνος πύργος.

— Στον κόμητα Χέρμπεργτ του Ντράχεμπουργκ, του άποκρίθησαν εκείνοι.

Ο Ρολάνδος θυμήθηκε τότε ότι κάποιος φίλος του φρουράρχης της Φρανκονίας τον είχε παρακαλέσει να διαβίβαση κάποια παραγγελία του στον κόμητα και τράβηξε για τον πύργο του.

Είχε άρχισει να νυχτώνη όταν ο θρυλικός εκείνος ήρωας έφτασε στον πύργο και χτύπησε στην πόρτα.

Μόλις είπε το όνομά του, ο ίδιος ο κόμης κατέβηκε στο προαύλιο να τον υποδεχτή, μη ξέροντας πως να εκδηλώση τη χαρά του για την τιμή που τουκανε ο ήρωας, τον όποιο καμάρονε όλη η Εδώπη, ο πρώτος άνάμεσα στους πρώτους ιππότες της Χριστιανούσης.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, ο κόμης παρέθεσε προς τιμήν του Ρολάνδου ένα μεγαλοπρεπέστατο γεύμα, στο όποιο προσκάλεσε όλους τους φρουράρχας των γειτονικών πύργων.

Κατά τη διάρκεια του γεύματος παρουσίασε στο Ρολάνδο την μογαγοκώρη του Χιλδεγόνδη, η όποία φημιόταν σ' όλη την Φρανκονία για την καλλονή της.

Μόλις αντίκρισε τη γλυκειά και πανώρη εκείνη παρθένα, την προικισμένη με χίλια-δυο χαρίσματα, ο Ρολάνδος έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά με λαχτάρα. Ο άνδρειος ιππότης που δεν ποθύσε τίποτε άλλο, παρά μάχες και επικίνδυνες επιχειρήσεις, πού δεν είχε νιώσει ποτέ του ως τότε τα κεντήματα του έρωτος, ο άκοίφρατος εκείνος πολεμιστής πού ήταν συνειδησμένος στο μακελειό των πολέμων, έννοιωσε μπροστά στην άγνη εκείνη κόρη, να κυριεύη όλο το εινε του ένα άγνωστο και γλυκύτατο αίσθημα. Ο έρωτας!...

Απ' τη στιγμή εκείνη ο Ρολάνδος άλλαξε έντελώς. Δεν μιλούσε πια για περιπέτειες, ούτε για πολεμικές επιχειρήσεις, αλλά εγκωμιάζε την οικογενειακή ευτυχία, και την εδωαμονία του να έχη κανείς μία γλυκειά και τρυφερή γυναίκοιλα. Δεν σκεπόταν πια να φύγη απ' τον πύργο του Ντράχεμπουργκ, γιατί δεν είχε δύναμη ν' άποχωριστή το γλυκύτατο πλάσμα το όποιο έλάτρευε με όλη την όρημη της μεγάλης καρδιάς του.

Το αίσθημά του αυτό, το τόσο φλογερό, δεν έμεινε κρυφό για πολύν καιρό. Πρώτος κατάλαβε τι συνέβαινε ο κόμης Χέρμπεργτ. Μα πού πολύ κι' απ' τον πατέρα της είχε καταλάβει τον καιμό του ιππότη η Χιλδεγόνδη, η όποία απ' την πρώτη στιγμή που αντίκρισε το Ρολάνδο αισθάνθηκε επίσης συμπάθεια γι' αυτόν, ξέροντας τις άρετές του και τα θρυλικά κατορθώματά του, τα όποια τραγουδούσαν πια όλοι οι ραψωδοί της Εδώπης.

Στο τέλος, ο Ρολάνδος εκμισθέρθηκε το αίσθημά του στον κόμητα Χέρμπεργτ, ο όποιος έμεινε κατενθουσιασμένος γιατί θάκανε γαμπρό τον μοναδικό εκείνο ιππότη και άνεμο του Αυτοκράτορος. Έτσι, η ευτυχία των δυο έρωτευμένων φανώταν βεβαία και το μέλλον τους χαμογελούσε ώραιό και υπέρλαμπρο. Ο Ρολάνδος είπε στον κόμητα πως θάχτιζε ένα μεγαλοπρεπή πύργο στην όχθη του ώραιου Ρήνου, για να βρισκείται κοντά στην αγαπημένη του και πως άπεφαινε ν' άπαρνηθή τις περιπέτειες και τις εκστρατείες για ν' άφοσωθεί δλόκληρος στη χαρά του έρωτος του, όταν ξαφνικά έφτασε ένα μήνυμα του αυτοκράτορος θείου του, το όποιο άντέρεψε προσωρινώς όλα του τα σχέδια.

Το μήνυμα αυτό άντέρεψε πως οι Μαυριτανοί, οι τρομεροί εκείνοι επιδρομείς, είχαν κυριεύσει τη βόρειο Ίσπανία και άπειλούσαν να πούβνουν μέσ' στα σύνορα του άπεράτνου Φραγκικού Κράτους του Καρολομάγνου. Ο αυτοκράτορας έτοιμάζε να στείλη έναντι τους το μεγαλύτερο μέρος του στρατού του και παράγγελε στον άνεμό του να πάη να τεθή επί κεφαλής του...

Κανένας ευπατριδής, κανένας ιππότης δεν μπορούσε να μην τρέξη στην πρόσκληση του αυτοκράτορος, αφού μάλιστα έπρόκειτο για πόλεμο έναντιόν των έθχνων της Χριστιανούσης. Πολύ περισσότερο δεν μπορούσε ν' άρνηθή ο ήρωικός Ρολάνδος. Με άπειρη κι' άνέκφραστη λύπη άποχωρέθηκε τον πεθερό του και την αγαπημένη του. Η Χιλδεγόνδη βλέποντας τον λατρευτό της ν' άνεβαίνει στο μεγαλοπρεπέδες όλογο του, έννοιωσε μεγάλη άγωνία να κυριεύη την τρυφερή ψυχή της.

Ο Ρολάνδος της είχε ύποσχεθεί πως μόλις θάβρισκε ευκαιρία, θάτρεχε άμέσως να

Έπειτα από πολυήμερες πορείες...

βρεθή στην άγκαλιά της, μα αυτό δεν ήταν αρκετό να ήσυχάσει την αγωνία της νέας, την ψυχή της οποίας επέλεξε κάποιον κακό προαίσθημα.

Έπειτα από πολυήμερες κοπιαστικές πορείες ο Ρολάνδος έφτασε στα αυτοκρατορικά στρατεύματα κι άρμέσως οίχτηκε με την συνειθισμένη του άνδρεία στον πόλεμο. Έβασε πολλές μάχες έναντι των Μαυριτανών και παντού όπου ώρμιωσε, τό τρομερό σπαθί του σκόρπισε τόν δάεθρο! Οι έχθροι όμως ήσαν πολλοί κι άκούραστοι και ό πόλεμος φαινόταν πώς δεν θα είχε γρήγορο τέλος.

Τότε τά αυτοκρατορικά στρατεύματα άποκρίσσαν να έώσων μια άποφασιστική μάχη στην κοιλάδα τού Ρονσεβό.

Ήταν ή μεγαλύτερη και τρομερότερη μάχη πού ελδε ή Εδρώπη έπειτα άπ' την περίφημη μάχη τού Μάρνη, έναντιόν τού Άττίλα. Άπ' τό ένα μέρος βοιοκόντουσαν όλα τά στρατεύματα τού Καρολουμάγου κι άπ' τό άλλο είχαν συγκεντρωθεί όλες ή δυνάμεις τών άπιστών. Και ό δυο στρατοί πολέμησαν με άπάνταστο ήρωισμό. Οι Ιππότες τού Καρολουμάγου έκαναν θανάτια άνδρεία, αλλά και οι Μαυριτανοί έπίσης. Όλη την ήμέρα ή μάχη ήταν άμφοροση. Τέλος τό άπόγευμα, λίγο πριν σουρουπίσει, οι Φράγκοι έκαναν μια τελευταία ορμητική επίθεση με τόν Ρολάνδο έπί κεφαλής και έπειτα από άρκετής ώρας άλλλοσφαγή, κατόρθωσαν να νικήσουν τούς άπιστους.

Άλλοίμονο όμως!... Η νίκη εκείνη είχε στοιχίσει πολύ άκριβά. Τό έδαφος ήταν γεμάτο από τά κορμιά τών άνδρειοτέρων Ιπποτών και άνάμεσα στους άλλους είχε πέσει κι ό ήρωικός Ρολάνδος, μ' ένα τρομερό χτύπημα πού κατάφερε με τό κοντάρι του κάποιου γιγαντοσωμού άράτης. Έπεσε, και μπουλούκια πολεμιστών πέρασαν επάνω άπ' τό κορμί του. Ποιός μπορούσε να προσέξει ο' αυτόν; Ό πιστός του όμως Ιπποκόμος, πού τόν άκολουθούσε καταπόδι παντού και πάντοτε, έτρεξε άμέσως, τόν σώωσε, κατόρθωσε να τόν τραβήξει έξω άπ' τή μάχη και να τόν πάει σε μια άπόμερη καλύβα κάποιου βοσκοί.

Όταν λοιπόν μετά τή μάχη άναζήτησαν τό Ρολάνδο και δεν τόν βρήκαν, πίστεψαν πως είχε σκοτωθεί. Μαύρη μελαγχολία άπλόηθηκε στά στρατεύματα τού Καρολουμάγου όταν διεδόθη ή είδησις πως σκοτώθηκε ό κόμης Ρολάνδος, τό άνθος τού Ιπποτισμού. Ξάν άστραπή ή είδησις διεδόθη άπ' άκρη σ' άκρη, στο κράτος τού Καρολουμάγου και φυσικά έφτασε κι' ως τόν πύργο τού Ντραχέμπουργκ.

Καμιά πέννα δέ θα μπορούσε να περιγράψει ποτέ τή φοικητή άπελπισία πού κυρίευσε τή δύστυχη Χιλδεγόνδη στο άκουσμα της τρομερής είδησεως. Κλειστηκε στο δωμάτιό της και όλημερις κι' όλονυχτίς έκλαιγε τό χαμό τού άραβουσιαστικού της. Άπ' τό δωμάτιο εκείνο δεν βγήκε παρά μόνο για να πάει να κλειστή τό μοναστήρι τών Καλογραιών, πού εινε χτισμένο άπάνται, στο νησί τού Ρήνου.

Ό πατέρας της—τι μπορούσε να κάνει κι' αυτός;—δεν της έφερε καμιά άντίσταση. Κι' ή Χιλδεγόνδη παρακάλεσε τον έπίσκοπο να συντομεύσει την περίοδο της δοκιμασίας της. Ό έπίσκοπος δέχτηκε κι' έτσι ή Χιλδεγόνδη έπειτα από δυο μήνες κατετάχη οριστικά στο τάγμα τών Μοναχών.

Άλλά ό Ρολάνδος δεν είχε πεθάνει. Όταν ό πιστός του ύπηρέτης τόν μετέφερε στην καλύβα τού βοσκοί, ελδε πως ή καρδιά του χτυπούσε άκόμη. Τότε έβλυνε και καθίσωσε την πληγή του και τόν έφερε στις αίσθησεις του. Έστειλε έπειτα τό βοσκό να τού φέρη άπ' τό πιο κοντινό χωριό κανένα γέρο πού να ξέρη από πληγές. Πραγματικά έφτιασαν σε λίγο εκεί νέος γέρος και δυο πονεϊκές γοηυίες, μάζεψαν μερικά βοτάνια, τάβαλαν στην πληγή τού Ιπποτή και κατόρθωσαν με τόν καιρό, χάρις και στη φαρμάκεια τού Ρολάνδου, να τόν γλυτώσουν άπ' τό θάνατο. Άλλά χρειάστηκε να περάσουν πολλοί μήνες ώσπου να σηκωθεί ό Ρολάνδος και νά μπορεί να περπατήσει. Σ' όλο αυτό τό διάστημα αναγκάστηκε να μείνη καρφωμένος στην καλύβα τού βοσκοί. Κι' έτσι όλη ή Εδρώπη τόν νόμιζε για νεκρό. Κι' αυτό γιατί ό πιστός του ύπηρέτης δεν τολμούσε να τόν άφιση μοναχό τόν και να φύγη για να πάει σ' αυτοκρατορικά στρατεύματα να είδοποιήσει, μα ούτε και τολμούσε να τό παραγγείλη με κανέναν χροιάτη, γιατί φοβόταν μήπως τό μήνυμά του έπεσει στα χέρια τών Μαυριτανών, οι οποίοι θάεταλιν άμέσως να έξεκάνουν τόν τρομερό εκείνο άντίπαλο τους.

Έπί τέλους, έπειτα από άρκετούς μήνες, ό Ρολάνδος σηκώθηκε πειά κι' έφυγε άπ' τή φιλόξενη καλύβα στην όποία είχε ξανάξει την ύγεια και τή δύναμή του. Ένα φθινοπωρινό λοιπόν άπόγευμα, πού ή όμηλη σκέπασε την κοιλάδα τού Ρήνου, χτύπησε την πόρτα τού πεθερού του με συγκίνηση και λαχτάρα. Όταν ό κόμης Χέριμπερτ ελδε μπροστά τόν τόν Ρολάνδο δεν τολμούσε να πιστέψη στα μάτια του. Κι' όταν ό Ρολάνδος τόν ρώτησε τι γίνεται ή άραβουσιαστική του, ό δυστυχισμένος εκείνος πατέρας, δεν άποκρίθηκε άλλο σκέπασε με τίς παλάμες τό πρόσωπό του, για να κρύψη τά δάκρυα πού έτρεχαν άπ' τά μάτια του. Έπί

ώρα πολλή έμειναν κι' οι δυο βουβοί.

— Μα επί τέλους! φώναξε άξαφνα θυμωμένος ό άνδρείος Ιππότης. Θα μου πητε ναί, ή όχι; Τι γίνεται ή άραβουσιαστική μου; — Άλλοίμονο! άποκρίθηκε ό Χέριμπερτ. Δεν εινε πειά, ούτε μπορεί να εινε άραβουσιαστική σας.

- Γιατί;
- Γιατί άραβουσιαστήκη με τό Χριστό!
- Δεν καταλαβαίνω... Τι σημαίνει αυτό;
- Όταν μαθευτηκε πως είχατε σκοτωθεί, δεν μόρρεσε να κρατήσει την άπελπισία της. Έγινε καλόγηρα. Κι' όσας έξοτες καμιά δύναμις στον κόσμο δεν μπορεί να την άπαλλάξει άπ' τόν όρκο της αυτόν. Ουτε ό Πάπας ό ίδιος. Γι' αυτό με βλέπετε και μίνα σε τόσο άπελπισία.
- Και τώρα πού βρισκαται;
- Σ' εκείνο τό μοναστήρι πού εινε στο νησάκι, στη μέση τού Ρήνου.

Η είδησις αυτή έπεσε σαν χτύπημα κεραυνού στο Ρολάνδο. Έμεινε ακίνητος, κυττάζοντας τόν πεθερό του, τού όποιου τά λόγια είχαν γκρεμίσει όλη την εύτυχία του και όλα τά όνειρά του. Αυτός τόν είχε άντιμετωπίσει χροנית δολόκληρα τό θάνατο δεν είχε τή δύναμη να προσφέρει ουτε λέξη.

Στάθηκε ώρα πολλή έτσι ακίνητος και άφωνος, έπειτα πήδησε άπότομα σ' άλόγο τού και χωρίς καν ν' άποκαιρητήση τόν Χέριμπερτ έφυγε άπ' τόν πύργο τού Ντραχέμπουργκ, μέσα στον όποιο είχε γεννηθεί και μεγαλώσει ή γλυκύτερη εύτυχία της ζωής του, και μέσα στον όποιο ελδε να τόν πλάκωνη σε μια στιγμή ό πιο άβάσταχτος πόνος, ή πιο μαύρη άπελπισία.

Πιεζε την ψυχή της κάποιου κακού προαίσθημα...

Άπάνται στο μοναστήρι, πού κλειστηκε ή Χιλδεγόνδη, στην άριστερή όχθη τού Ρήνου, ύψωνεται ένα μεγάλο βουνό, τό όποιο δεσπόζει όλης της γήρο κοιλάδος.

Εκεί επάνω έχτισε ό Ρολάνδος έναν μεγάλο πύργο για να βρισκαται πάντα κοντά στην αγαπημένη του, στην όποία δεν μπορούσε πειά ουτε να μλήση ουτε να την πλησιάσει και να την ίδη. Στόν πύργο του από περνούσε τις μέρες του και τις νύχτες του, άκουμπισμένος στο πιο ψηλό παράθυρο κι' άγναντείνοντας τό μοναστήρι.

Έτσι έζησε ό Ρολάνδος χρόνια δολόκληρα κλεισμένος στον πύργο του, χωρίς να βλέπει κανέναν άλλον άνθρωπο εκτός άπ' τόν πιστό τού νοσοκόμο. Για τόν άλλο κόσμο δεν ύπηρχε. Ό Ρολάνδος, ό θυμικός ήρας, τό καμάρι τών Ιπποτών της Χριστιανωσύνης δεν ξαναφάνηκε πειά στις μάχες. Τό τρομερό σπαθί του δεν ξαναβρήκε πειά άπ' την θήκη του....

Έζησε και γέρασε στον παύσηλο πύργο του. Και ή μόνη χαρά του ήταν, ν' άντικρύζει κάθε πρωί με λαχτάρα, πέρα, μακριά στην αλή τού μοναστηριού την λατρευτή του Χιλδεγόνδη. Μερικές μάλιστα φορές τού είχε φανη πώς εκείνη σήκωσε τό χέρι της και τού έστειλε έναν μακρινό χαιρετισμό....

Άλλά και την λίγη αυτή χαρά δεν τού ήταν γραφτό να την χαρή για πολύν καιρό. Την τρίτη μέρα μόνο ελδε τις καλόγριες να βαδίζουν πίσω από ένα φέρετρο, προς τό νεκροταφείο τού μοναστηριού.

— Ποιά να εινε άραγε αυτή ή καλόγηρα πού κηδεύουν; ψιθύρισε ό Ρολάνδος, ενώ τά χείλη του έτρεμαν, τά χείλη εκείνα πού βροντοφωνούσαν άλλοτε τά παραγγέλματα στις μάχες. Ποιά να ειν' αυτή ή καλόγηρα!...

Κάποιον θλιβερό προαίσθημα τού δάγκωνε την καρδιά. Δεν μόρρεσε να κρατήσει τίλος κι' έστειλε τόν πιστό τού Ιπποκόμο να ρωτήσει στο μοναστήρι ποιός πέθανε.

Ό Ιπποκόμος πήγε και γύρισε με πρόσωπο θλιμμένο.

— Λοιπόν; ρώτησε με αγωνία ό Ρολάνδος.

— Αύτη εινε...ψιθύρισε ό Ιπποκόμος.

Άπ' τή στιγμή εκείνη ό Ρολάνδος δεν έβγαλε πειά μια λέξη άπ' τό στόμα του, δεν εννιήθηκε ουτε τόσο δά άπ' τή θέση του. Έμεινε ακίνητος και κατάλοιπος στο παράθυρο, μα στη στάση αυτή τόν βρήκε τό άλλο πρωί ό πιστός τού Ιπποκόμος νεκρό! Η καρδιά του δεν είχαν μεταναهیσει κι' ήσαν πάντα καρφωμένα στον τάφο της αγαπημένης του....

Και σήμερα άκόμη τό βουνό στό όποίο ήταν χτισμένος ό πύργος τού Ρολάνδου ονομάζεται Ρολαντέσος.

Όταν έπειτα από πολλούς αιώνες γκρεμίστηκε μια νύχτα καταγίδος κι' ό τελευταίος πυργίσκος τού πύργου τού Ρολάνδου, στεγνό και θλιβερό μεσαιωνικό έρείπιο, οι κάτοικοι τών περιχώρων έχτισαν στην θέση του έναν καινούργιο πυργίσκο, για να θυμίζει την πιο τρομερή, την πιο πιστή και την πιο δυστυχισμένη άγάπη τών χρόνων τού Ιπποτισμού!...

